

Олександр ПАНТЕЛЕЙ – поет із міста Кременчука на Полтавщині. Народився 2 лютого 1980 року, 1997-го із золотою медаллю закінчив Кременчуцьку СШ № 28, 2003-го – з відзнакою Кременчуцький державний політехнічний університет.

Лауреат багатьох міських та обласних літературних конкурсів. Член Кременчуцької спілки літераторів “Славутич”, Полтавської спілки літераторів. Має публікації в періодичних виданнях Кременчука й Києва, у низці регіональних і всеукраїнських літературних альманахів. Автор шести оригінальних поетичних збірок.

Пропонуємо нашим читачам доторкнутися до струн душі молодого митця, ознайомившись із текстами з найновішої його книги “Нефритиві роси” (Кременчук, 2011).

МОЄ БАГАТСТВО

Веде скрижаль звитяг своїх справіку
Учений грек і тайнопис-левіт,
А як то нам, душею без'язиким,
Свої шляхи проторювать у світ?!

Колись з мечем змагались до чужого
Сміливий брит і цезаря сини,
А ми за так дамо своє від Бога,
Утомлені війною без війни!?

Та все ж не тим земля моя багата, –
Це тут в степах змужнів козацький рід,
Що нам повів на стягах написати
Святої волі перший заповіт!

ЗАХИСНИКАМ ВІТЧИЗНИ

Гряде наш час, де істина відкрита,
Як рівний шлях, хоч вік цілий біжи,
Щоб сотворить і більше зрозуміти,
Коли весь світ блукає на межі.

Тепер у слові сила, мій народе,
Вируй, учись, та тільки не мовчи,
Коли кругом на вогнищах свободи
Гартуються святині та мечі.

Гряде наш час, а воля дзвонить сталлю.
І гордо бачать пращури здаля,
Коли тепер їх мріями постала –
Для щастя нас народжує земля!

ЗІ МНОЮ І В МЕНІ

Де на луках стодоли – поле,
Де шляхи порохняві – трави,

Там у гонах забута воля,
Україна моя і слава.

А світання з полині – лине,
Наче бранка розкута – в руту,
Де відкрилась любов єдина,
Що лелекам у хмарах чути.

Тут хлібів – гляну – океани,
Між садочків, як віхи, стріхи,
А у кожній росинці тане
Рідна доля і пісня тиха.

ЧИ ЦЕ МИ?

Що від страху забули Бога,
Що були у віках п'їтьми,
Серцем збочені до чужого,
Чи то ми, чи то вже не ми?

Що мовчали про біль і скруту
Перед ким би не довелось,
Ті, які чимось всюди скуті,
Чи то ми ще, чи, може, хтось?

Що в сім'ї не плекали згоди
І собою лякали світ,
Що не знають себе народом,
Чи це ми, чи порожній слід!?

ВЕКТОР

Не молюсь душею за Росію,
Хоч люблю народ її простий,
Разом з ним сумую і радію –
Тільки хто ж заступиться за мій?

Не спішу на захід через мури,
Щиро поважаючи його
Лоно прав і давньої культури, –
Поки не довідаюсь свого.

Не тремчу, не плачу перед світом,
Не втече нікуди він від нас,
Тільки б тут своє не розгубити,
А на інше – вірю – буде час!

НА ЛІНІЇ БОЮ

Слава Богу, не впорались з нами
Легіони своїх і чужих,
Що ловили дарма над степами
Повний волі козацької вдих.

І віки тихо нищили мрії,
Повертали шляхи на криве,
Тільки рідна земля не бідніє,
Тільки слово народне живе.

Нас вбивали, у злиднях морили
І безвір'ям скоряли бува...
Тільки душі не втратили силу,
Тільки тим Україна жива!

* * *

Присвячується В. Г.

Здавén поет не знає в долі ласки,
Сягає словом в нетрі і у вись,
І має гріх – з гріхів зривати маски,
Що звичкою зі шкірою зрослись.

За гріш такому Бога не молити,
Що крила дав відчуть самотній лет,
Щоб істину шукати нашим світом...
Якщо, звичайно, справжній він поет.

НОЧІ-ОКСАМИТИ

Кого іще любитиму я так,
Що цілий світ в очах єдиних видно,
Коли в обійми падати навznak
І в щасті зрїть, як сходить місяць мідний,
І грїти душу подихом твоїм –
Немає більше мудрості і втіхи...
Коли на оксамитах ночі тихо
Вінчає нас крилатий серафим.

---

* Пташка (діалектн.).

СТРУМКИ ЛЮБОВІ

В моїй руці – твоя тріпоче,
Немов сльоза в пелюстках вій,
Ізнов зорять щасливі очі,
В яких сьогодні всесвіт мій.
Не говори в цю мить ні слова,
Не обіцяй тепер мені...
Хай візьмуть лет струмки любові
У чистомрійній тишині.

ЩАСТЯ НЕРОЗТРАЧЕНІ СЛОВА

Сіє листя ясен – сіє рясно,
Сходить іній свіжим молоком,
Сивий вечір стелиться і гасне
Під шпарким зимовим каблуком.

Кличе протяг тіні на гуляння –
Кущ згина під вікнами в дугу,
Там, де ми все літечко останнє
Обіймались в місячну югу.

Висне темін зорями оката,
Німотою душу напува,
Тільки ясен сіє біля хати
Щастя нерозтрачені слова.

НАТХНЕННЯ

На вікна місяць шлейф накинув сивий,
Як вишні цвіт на зоряний вінець,
В черемхах повів з радісним надривом
Шепоче казку з'єднаних сердець.

І щось несе між хвилями розмаю,
Чи перший сон, чи пташки першу гру,
Що Феб старий в душі моїй ховає
Підвладне незбагненному перу.

* * *

Як сходить краса із вишневого цвіту,
Коли про кохання співає потя*,
І грають росинки в зеленому житі –
Так в рідному слові я чую життя!
Коли щедра праця, і в радість, і в шані,
І плачуть від щастя між хмар журавлі,
І ранок в обіймах дарує кохана –
Так вільний я серцем на рідній землі!

ЗВУКИ ЖИТТЯ

Не знати, коли, і не відати, як там –
Буйніє душа і ще мріє в блакить,
Де вітер-мажор на нефритовій яхті
За гусячим клином по щастя летить.

Дощів арієтки зачує ранок.
І хочеться часом ще вірити тут
У долю просту, як життя на екрані,
Якому і взимку зозулі кують.

* * *

Знову осінь зажурую диха,
Ти ж мене крізь негоди поклич,
Коли вітер колише на стріхах
Закосячену хмарами ніч.

І нехай у засніжену тишу,
Повен волі прийду... Не біда!
Коли сріблом поранішнім пише
Твої вікна сумний Коляда.

Сяду поруч за стіл під стіною,
Що було – не згадаю взап'ять,
Обійму щотепліш і з тобою
Буду ластівок перших чекать.

* * *

Присвячується Ю. Г.

Спить туман на полях, і без того –
Ні душі, лиш в блідій далині
Заплітає у розталь дороги
Рідне місто вечірні вогні;
З кручі вітер мугика, мов п'яний,
Де ріка у плахті срібляній
В небо диха ріжком Іордані,
Наче обрис задумливий твій.

ХОЧЕШ?

Як любив – люблю, і тим живу я!
Хочеш, поруч вірною лети,
Де в стіжках із мавками зорюють
Споконвіку легіні-вітри.

Хочеш – світ жаринками наповнюй
Із криниці з всесвітом моїм,
Коли щастя з місяцем уповні
Загляда над річкою в наш дім.

* * *

Згадай ту ніч на схилі квітня,
Коли з-під крил пісень твоїх
Зірок дорога краєсвітня
Сама стелилася до ніг;
Хіба тоді я знати міг,
Хмільний бруньковим
першим медом,
Що щастя цвіт не доживе до
Осінніх ранків золотих?!

БУДДО-ЮДО

Коли я, собі на диво,
Доберуся автостопом,
Де щороку стигнуть сливи
Під крилом японських сопок –
На бамбуковому маті
Задивлюся в небокраї...
А ти будеш обнімати
Свого горе-самурая.

* * *

Знов деркач сумує в плавнях,
Як тоді, в той вечір
Там, де верби гнучкоставні
З хвилями щебечуть.

Попід берег котить повів
Хмару, наче діжку,
Рушником нам квітне знову
Місячна доріжка.

І навсидьки на купині
Чути: цвіркунами,
Як тоді, до серця лине
Все святе між нами.

* * *

Відбуяли багряні алеї,
Тільки вітер не стримує біг –
Листопадом любові моєї
Посипає розтоки доріг.

Двір наш тихий присмутою вкрило,
Вже твої не почути слова,
Лиш поземка під сріберні крила
Мою душу сьогодні хова.

Де тепер ти – і зорі не скажуть,
Тільки віриться, що навесні
З журавлиним прийдуть екіпажем
І надії, і кращі пісні.

